

LLIÇÓ 13

Del 18 al 24 de setembre

El descans final

TARDA DE DISSABTE

Llegiu per a l'estudi d'aquesta setmana: Rev. 1: 9-19; Mat. 24: 4-8, 23-31; Apocalipsi 14: 6-12; Heb. 11: 13-16; Phil. 4: 4-6.

Text de la memòria: "Però tal com està escrit: 'L'ull no ha vist ni ha sentit l'oïda ni ha entrat al cor de l'home allò que Déu ha preparat per als qui l'estimen'" (1 Cor. 2: 9, NKJV) .

Alguna vegada has sentit que estàs enmig d'una gran batalla, una mena de lluita entre el bé i el mal? Moltes persones, fins i tot laiques, han percebut aquesta realitat. I ens sentim així perquè, bé, és cert. Estem en una gran batalla entre el bé i el mal, entre Crist (el bo) i Satanàs (el dolent).

La vida, doncs, es juga realment en dos nivells. La gran controvèrsia entre Crist i Satanàs s'està produint a escala mundial, de fet, fins i tot a nivell còsmic, ja que al cel va ser on va començar per primera vegada (Apocalipsi 12: 7) . Tot i això, en la confusió dels esdeveniments, podem perdre fàcilment el panorama general del pla d'escapament de Déu per aquest món. Les guerres, els disturbis polítics i els desastres naturals poden tenir un terror impotent. Però la guia profètica de Déu ens pot ajudar a tenir present el panorama general cap a on anem i com hi arribarem.

La gran controvèrsia també es juga a un nivell molt més personal. Tots ens enfrontem individualment a reptes de fe en la nostra vida quotidiana i, si no hem de viure fins a la segona vinguda de Jesús, també ens enfrontarem a la mort. Aquesta setmana analitzem com podem descansar en Jesús davant la inquietud global i el nostre propi futur desconegut personal, almenys a curt termini. A la llarga, les coses semblen molt prometedores!

Estudieu la lliçó d'aquesta setmana per preparar-vos per al dissabte del 25 de setembre.

DIUMENGE ↑

19 de setembre

Una visió del final

El deixeble més antic que havia sobreviscut amb Jesús es va assegurar a una illa rocosa de la presó, lluny de tot allò que li era proper i estimat. Què devia passar en la ment de John quan es trobava atrapat en aquesta illa desolada? Com va acabar aquí, i així també? Al cap i a la fi, havia vist marxar de Jesús i havia vist els dos

àngels que estaven allà, dient: «Homes de Galilea, per què us planteu mirant cap al cel? Aquest mateix Jesús, que va ser portat de vosaltres al cel, vindrà de la mateixa manera que el vareu anar al cel » (*Fets 1:11, NKJV*).

Això, però, havia passat anys i anys enrere, i Jesús encara no havia tornat. Mentrestant, els altres apòstols presents aquell dia ja havien mort, la majoria martiritzats pel seu testimoni sobre Jesús. La jove església havia sofert un canvi generacional i ara s'enfrontava a una horrible persecució des de l'exterior i estranys moviments herètics des de dins. En John es devia sentir sol, cansat i inquiet. I, de sobte, se li va fer una visió.

Quina comoditat us podeu imaginar que va obtenir John d'aquesta visió? Llegiu Apocalipsi 1: 9-19.

Jesús havia dit als seus seguidors: "Heus aquí, estic amb vosaltres sempre, fins al final de l'època" (*Mateu 28:20, NKJV*) , paraules que, sens dubte, devien animar Joan quan s'enfrontava al seu exili solitari. Segurament aquesta visió, aquesta "revelació" de Jesús, li devia ser un gran consol, sabent que Jesús, "l'Alfa i l'Omega, el Primer i l'Últim", es manifestava ara de manera especial a l'apòstol exiliat. .

El que va seguir d'aquests versos són visions sobre el futur d'aquest món. Es representaria davant d'ell una impressionant panoràmica de la història, bàsicament el que per a nosaltres és la història de l'església cristiana, però per a ell era el seu futur. I, tanmateix, enmig de les proves i tribulacions que vindrien, es va mostrar a Joan com acabaria tot. «Ara vaig veure un cel nou i una terra nova, perquè el primer cel i la primera terra havien passat. A més, ja no hi havia mar. Llavors jo, Joan, vaig veure la ciutat santa, la Nova Jerusalem, que baixava del cel de Déu, preparada com una núvia adornada per al seu marit » (*Apocalipsi 21: 1, 2, NKJV*) .

La gran visió apocalíptica que Joan ha registrat a Apocalipsi va ajudar Joan a confiar a descansar en les provisions i promeses de Déu.

La vida ara pot ser dura, fins i tot de por. Però, com ens consola saber que Déu coneix el futur i que el futur, a llarg termini, és bo?

DILLUNS

20 de setembre

El compte enrere

A la muntanya de les Oliveres, Jesús va pintar la història a grans trets mentre responia a les preguntes dels deixebles: «Digueu-nos, quan seran aquestes coses? I quin serà el senyal de la vostra vinguda i del final de l'època? » (*Mat. 24: 3, NKJV*) .

El famós sermó de Jesús, registrat a Mateu 24, cobreix la cronologia històrica ininterrompuda des dels seus dies fins a la segona vinguda i més enllà.

Jesús va voler donar al seu poble al llarg dels segles un esbós aproximat del calendari diví per a les profecies dels temps finals, de manera que aquells que vivien al final dels temps poguessin estar preparats per a l' esdeveniment *final* . Volia que poguéssim descansar amb confiança en el seu amor, fins i tot quan tot el que ens envoltava es desfeia.

Els adventistes coneixen bé la descripció de Daniel de "un moment de problemes, com mai no hi havia des que hi havia una nació" (*Dan. 12: 1*) . Jesús vol que estiguem preparats per a aquest esdeveniment que precedeix la seva segona vinguda.

Com serà la seva vinguda? Com podem evitar que ens enganyin? Llegiu Mateu 24: 4-8, 23-31.

La vinguda de Jesús serà un fet literal al final dels temps. Tenint en compte l'espai donat en la profecia al seu retorn, i fins i tot en els sermons de Jesús, *això és una cosa important*.

La darrera vegada que es va produir un esdeveniment climàtic mundial, només vuit persones a tot el món hi estaven preparades. Jesús compara la inesperada de la segona vinguda amb aquell succés: el diluvi (*Mateu 24: 37-39*) . Però, tot i que ningú no sap el dia ni l'hora de la segona vinguda (*Mateu 24:36*) , Déu ens ha donat un compte enrere profètic que podem veure succeir al món que ens envolta.

Ens ha estat assignat un paper per omplir aquest drama profètic. Quina és la nostra part? Centreu-vos en Mateu 24: 9-14.

En aquest conflicte còsmic, som més que observadors. Hem de participar activament en la difusió de l'evangeli als extrems del món, cosa que significa que també nosaltres serem perseguits.

Què significa "aguantar fins al final"? Com ho fem? Quines decisions hem de prendre cada dia per no caure, com molts han fet i tants faran?

DIMARTS ↑

21 de setembre

Comandes de marxa

El panorama profètic de la història no només ens permet estar asseguts i no fer res mentre es desenvolupen els esdeveniments, esdeveniments que realment no podem controlar. Sovint, l'actitud pot ser: "Bé, els esdeveniments finals passaran tal com es preveia, així que què hi podem fer a part de simplement seguir-los?" Al cap i a la fi, què puc fer jo sola? "

Però no és així com els cristians es relacionen amb el món que els envolta i, sobretot, amb els esdeveniments finals. Apocalipsi 14 ens diu que el nostre propòsit en aquest moment de la història és explicar als altres el judici de Déu i ajudar-los a preparar-se per a la segona vinguda de Jesús.

Llegiu Apocalipsi 14: 6-12. Què s'ensenya aquí i què hem de proclamar al món? Per què és tan urgent aquest missatge?

Com a adventistes, creiem que la "veritat actual" (*2 Pet. 1:12*) es troba, específicament, en aquests versos que anomenem "Missatges dels tres àngels". Aquí trobem l'essència de quina és la nostra vocació en aquest moment de la història de la Terra.

Fixeu-vos que comença amb l'"evangeli etern", la meravellosa notícia de la mort i la resurrecció de Crist, sobre la qual descansa la nostra única esperança de salvació. També hi ha el missatge que "ha arribat l'hora del seu judici" (*Apocalipsi 14: 7, NKJV*) , una poderosa marca que apunta al final dels temps. També hi ha la crida a adorar aquell "que va fer el cel i la terra", en contrast amb la terrible advertència sobre aquells que, allotjats a Babilònia, veneren "la bèstia i la seva imatge". Finalment, hi ha la representació del poble de Déu al final: "Aquí teniu la paciència dels sants; aquí hi ha aquells que guarden els manaments de Déu i la fe de Jesús "(NKJV).

Llegiu Apocalipsi 14:11. Què diu de la manca de descans per a aquells que veneren la bèstia i la seva imatge?

No hi ha descans, ni de dia ni de nit, per als qui veneren la bèstia i la seva imatge? Tot i que existeixen diverses idees sobre el que això significa exactament, tots estarien d'acord que aquestes persones no experimenten el tipus de descans que Déu ofereix als que li són fidels.

Per què creieu que la primera part dels Missatges dels Tres Àngels és l' "evangeli etern"? Per què hem de mantenir aquesta meravellosa veritat sempre davant nostre quan proclamem aquests missatges al món? Com és tan fonamental entendre l'evangeli en el concepte de descans?

DIMECRES ↑

22 de setembre

Descansi en pau

Des de fa segles, els cristians esperen el retorn de Crist. És, realment, la culminació de totes les nostres esperances, i no només de les nostres, sinó de totes les fidels de Déu al llarg de tota la història.

Llegiu Hebreus 11: 13-16. Quina gran promesa hi ha, no només per a la gent de sempre, sinó per a nosaltres mateixos?

En molts sentits, aquests versos no tenen sentit si la versió comuna i popular de la mort fos certa. De què parla el fragment, que aquestes persones "no han rebut les promeses"? Estan morts, suposadament ara al cel, amb Jesús gaudint de la seva gran recompensa. Quan, per exemple, Billy Graham va morir, vam escoltar una i altra vegada com ara estava al cel amb Jesús.

També hi ha una ironia en aquest punt de vista, perquè sovint quan algú mor, sentim: "Que ell descansi en pau". Però, què passa aquí? Aquestes persones descansen en pau o estan al cel fent el que se suposa que estan fent (com ara veure tota la "diversió" aquí?)

Com descriu Jesús la mort? Llegiu Joan 11:11.

De fet, la idea que descansin "en pau" és, per descomptat, la veritat sobre el que passa a la mort, oi? Els morts, realment, estan en repòs. "Per al creient, la mort és poca cosa. Crist en parla com si fos de poc moment. "Si algú compleix el que diu, mai no veurà la mort", "mai no tastarà la mort". Per al cristià, la mort no és més que un son, un moment de silenci i foscor. La vida està amagada amb Crist en Déu i "quan apareixerà Crist, que és la nostra vida, també apareixerà amb Ell en glòria". Joan 8:51, 52; Col. 3: 4 ". - Ellen G. White, [El desig de les edats](#) , pàg. 787 .

Jesús compara l'estat d'una persona entre la mort i la matinada de la resurrecció amb un son inconscient (*Joan 11:11, 14*) , però també subratlla que tant els salvats com els perduts rebran la seva recompensa després de la resurrecció (*Joan 5:28, 29*) . Va destacar la necessitat d'estar preparat per a la mort, sempre que arribi.

Quina comoditat obtens en saber que els teus éssers estimats difunts, de fet, estan ara en repòs?

DIJOUS ↑

23 de setembre

Alegreu-vos del Senyor Sempre

Una de les aplicacions més utilitzades als nostres telèfons intel·ligents és Google Maps. La majoria de nosaltres no recordem què vam fer abans que existien mapes basats en GPS als nostres telèfons. És possible que estiguem nerviosos cap a un lloc on no havíem estat mai, però amb Google Maps als nostres telèfons podem aventurar-nos amb seguretat i trobar el nostre camí a qualsevol ciutat estrangera. Aquesta confiança podria ser una il·lustració del tipus de descans que Déu vol donar-nos amb el seu calendari profètic?

De vegades, però, és possible que introduïm una adreça incorrecta a les nostres aplicacions o que decidim no seguir les instruccions perquè creiem que coneixem una drecera. En qualsevol dels dos casos, és possible que

acabem en un lloc on no volíem ser, i definitivament tampoc en un estat mental tranquil.

Llegiu Filipencs 4: 4-6. Què ens diu Pau aquí sobre la manera de tenir un veritable descans, una veritable pau, fins i tot enmig d'un món aclaparador i dolorós?

En aquest passatge, Pau no diu alegrar-se, sempre, de totes les proves a què s'enfronta. En lloc d'això, diu: "Alegreu -vos sempre *del Senyor*". Independentment de la nostra situació actual, independentment de les proves que estiguem davant, si ens detenim en Déu, en la seva bondat, en el seu amor i en el seu sacrifici a la creu per nosaltres, podem alegrar-nos d'ell i tenir pau per les nostres ànimes cansades.

Només el to mateix dels textos implica descans, pau i una esperança transcendent d'alguna cosa més enllà d'aquest món.

Imagineu-vos també el tipus de descans que tindriem per a les nostres ànimes si, de fet, poguéssim estar "ansiosos per res". Això gairebé no sembla realista per a ningú en aquest món (fins i tot Pau tenia moltes preocupacions), però, de nou, saber que un Déu amorós controla en última instància i que ens salvarà al seu regne pot, sens dubte, ajudar-nos a posar les coses que ens preocupen aproximadament en una perspectiva adequada.

El "Senyor és a prop"? És a dir, que sempre és a prop nostre i que tan bon punt tanquem els ulls i descansem en el son de la mort, el següent que sabem és el retorn de Crist.

Sens dubte, la vida està plena de tensions, proves i lluites. Cap de nosaltres se n'escapa; segurament tampoc l'apòstol Pau (vegeu 2 Corintis 11). No obstant això, el seu punt és dir-nos que, fins i tot amb tot el que suportem ara, podem alegrar-nos del que ens han donat en Crist i, de fet, podem trobar descans per a les ànimes, fins i tot ara.

Torneu a llegir Filipians 4: 4-6. De quines maneres podeu aplicar aquestes meravelloses paraules a la vostra experiència ara mateix en qualsevol prova i tribulació que tingueu?

DIVENDRES ↑

24 de setembre

Pensament addicional : "Tots desitgem respostes immediates i directes a les nostres oracions i estem temptats de desanimar-nos quan la resposta es retarda o es presenta de forma inesperada. Però Déu és massa savi i bo per respondre a les nostres oracions sempre en el moment i de la manera que desitgem. Farà més i millor per nosaltres que complir tots els nostres desitjos. I com que podem confiar en la seva saviesa i amor, no li hauríem de demanar que concedeixi la nostra voluntat, sinó que hauríem de procurar entrar i complir el seu propòsit. Els nostres desitjos i interessos s'han de perdre en la seva voluntat ". - Ellen G. White, [Gospel Workers](#) , pàg. 219 .

"Només passarà una estona abans que Jesús vingui a salvar els seus fills i a donar-los el toc final de la immortalitat ... Les tombes s'obriran i els morts sortiran victoriosos, cridant:" Oh mort, on és la teva picada? Oh, tomba, on és la teva victòria? Els nostres éssers estimats que dormen en Jesús sortiran vestits d'immortalitat ". - Ellen G. White, [Counsels on Stewardship](#) , pàg. 350 .

Preguntes de debat:

1. Penseu en la realitat de la gran controvèrsia. Com veieu que es juga al món? Què tal la teva pròpia vida personal? És molt real, oi? De fet, és més real del que molta gent pensa, perquè molts no creuen en un diable literal. Per què és tan important entendre la realitat de la gran controvèrsia per ajudar-nos a comprendre l'estat del nostre món? A més, per què entenem com aquesta gran controvèrsia acabarà tan reconfortant?
2. La profecia pot ser una distracció si intentem anar més enllà del que es revela clarament. Amb quina freqüència els membres de l'església han tingut problemes, fent prediccions sobre

esdeveniments que no es van produir o creien en les prediccions dels altres que no es van produir? Com podem protegir-nos de caure en aquest tipus de trampa?

3. A la classe, repasseu Apocalipsi 14: 9-11 i la pregunta sobre els que veneren la bèstia i la seva imatge no descansa. Què pot significar això?
4. Un tema controvertit a l'església té a veure amb quin paper fem o no en el moment del retorn de Crist. Sigui quina sigui la posició que es pren sobre això, per què continua sent molt important que prenguem un paper actiu en la difusió del missatge del seu retorn al món?